

Ármány és ámulás

2023 december 15. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Sokan mondják, hogy a nyilvánvaló hazaárulókat meg kellene büntetni.

Kossuth Lajos így írt az ármányról és az árulásról: „Ki jót akar a hazának, annak egy politikát kell követnie, melynek két teendője van. Az egyik az: odavinni a dolgot, hogy az ármány és árulás vagy kénytelen legyen lemondani feltett céljáról, vagy legyen kénytelen bevallani, hogy minden ürügyéből kifogyott, nyíltan kimondja: én ármány és árulás vagyok. A másik: hogy míg a nemzet ezt eszközölné, addig készüljön.” Lássuk, hogy mennyiben van igaza Kossuthnak?

A magyarországi baloldal története – öltön bármilyen álcát is a kommunistától a liberálisig – az ármányok és az árulások sorozata. Több mint száz évre visszamenve kezdődött Károlyi Mihállyal, aki a Nagy Háború után egy „linderbélával” szétzavartatta a visszavonuló magyar hadsereget, amelyik megmenthette volna az országot az azt szétépíteni igyekvő gyűztesektől és az antant ígéreteitől megrészegült és mohóvá vált nemzetiségektől. Károlyi teljesen segédkezett Erdély elszakításában, ahogy Demeter Szilárd Trianon-trauma című jegyzetében írja: „A mai Románia Trianonban született meg, de 1918. december 1-jén fogant, és a fogantatáskor az akkori magyar hatalom tartotta a gyertyát.” Amikor érezte, hogy az amúgy is csekély képességei nem teszik lehetővé még az aktuális és szükségszerű cselekvést sem, belátta a csődöt, egyszeren a börtönből elhívta a „kunbélákat”, és átadta nekik a hatalmat az országban. Ezek nemcsak hazaárulók – hiszen deklaráltnak akarták szolgáltatni az országot a forradalmi terrorba és polgárháborúba zuhanó Szovjet-Oroszországnak –, de szovjet mintára itthon is párját ritkító terrort vezettek be a „szamuelyitborok” vezérletével. Ez vezetett oda, hogy Trianonban csak a kész „békekényszer” szövegéhez engedtek oda minket.

Az árulások sora a II. világháború után folytatódott. Az 1947-es úgynevezett kékcédulás választás valójában a kommunisták ipari méretű csalássorozata, emiatt minősített hazaárulás volt. A választáson ugyan ennek ellenére csak 22 százalékot szereztek, de a hatalmat mégis elkaparolták a szovjetek által a háttérből irányítva. A külső beavatkozás 1949-ben, a teljes kommunista hatalomátvétellel teljessé vált, az ország valójában szovjet gyarmat lett, politikai gyilkosságokkal, Recskkel, kitelepítésekkel, az országért tenni képes rétegek, egyének és közösségek ellehetetlenítésével.

Ezt 1956 hihetetlen felfordulása egy pillanatra zárójelbe tette, de az utána következő kádári diktatúra az árulást tette teljessé. Kádár elárulta a forradalmat, elárulta a nemzetet, szovjet tankokon érkezett vissza a forradalom leverésére, majd Haynauénál véresebb megtorlást vezényelt. Minduntalan 1956-ra hivatkozva érte el a szovjet elvtársaknál a „gulyáskommunizmust”, a „legvidámabb barakkot”. Mindezt csak rendkívüli mértékű eladósodás árán érték el, ez is valójában nemzetárulás. A Kádár-korszak a Rákosi-korszaknál sokkal gonoszabb volt, mert a nemzet gerincét kívánta megtörni. Majdnem sikerült is...

Ez a korszak csaknem ugyanúgy ért véget, mint a Károlyi Mihály-féle. A teljes csőd elkerülése előtt még végrehajtották a szintén nemzetárulással felérő rablóprivatizációt. Majd át kívánták adni az országot egy, a valódi szándékait antikommunista mázzal leplező társaságnak, a szabad demokratáknak, akikről csak később derült ki, hogy idegen hatalmakkal szövetkeztek, és általuk kitarított ügynökök. Ennek a leleplezése az volt, amikor 1994-ben a gyűztes MSZP valójában az SZDSZ karjaiban találta magát. Előbb azonban volt egy nemzeti kitérés: az Antall-kormány ideje, amit szintén súlyos árulások sorozatával a kormány megalakulása után mindössze fél évvel, az 1990-es taxisblokádpuccsal, elsősorban az SZDSZ meg akarta bukztatni. Közben folyt a valódi privatizáció, ami a jóhiszemű, sarokba szorított, és az ezen a téren felkészületlen Antall-kormányban lévő, „szocialista ügynökök” hajtottak végre, majd teljesítettek be a Horn–Kuncze-kormány idején, amikor a maradék nemzeti vagyont kótyavetyélték el.

Megint volt egy kis kitérés: 1998–2002 között az első Orbán Viktor vezette nemzeti kormány, amely azonban a munkáját nem tudta folytatni, mert jött egy újabb balliberális nemzetáruló csőd-kormány, Medgyessy Péteré, majd az utolsó eláruló, megpuccsoló Gyurcsány Ferencé. A nemzetárulások sorában 1956-nak az 50. évfordulója volt a mélypont, amikor Gyurcsány az általa irányított utcai terrorral majdnem elidézte a forradalmat. A csődöt nem kerülhette el ennek ellenére sem. A sorozatos csödek a balliberális erők nemzetárulásának a színimái. 2010-ben a második Orbán-kormány az IMF lélegeztetőgépén lévő országot vett át. A csödhelyzet elhárítása után tudatos nemzeti politikát folytatott, minden téren erősítve a nemzeti szuverenitást. Többek között emiatt nyert immár negyedszerre kétharmaddal az országgyűlési választásokon a Fidesz–KDNP pártszövetség.

Azóta ugyanezek az erők sokfelé osztódva, újabb és újabb rejtőszínekkel fedve más-más módszerekkel árulják el a nemzetet (olykor egymást is, de hisz ez lényegük). Új és eddig hatékony módszerüknek bizonyult az ország

folyamatos és igaztalan befektítése az Európai Parlamentben, a bizottságban, ami abban csúcsonyul ki, hogy az ország a neki járó uniós forrásokat e vádak miatt nem kapja meg. Új ármány a külföldi befolyás gátlástalan felvállalása is. Látni, hogy az erejük kevés lenne egy balliberális kormányváltáshoz, a világ balliberálisával szövetkezve – „világ balliberálisai egyesüljetek!” alapon – külföldi er?csoportoktól hatalmas pénzeket elfogadva próbálják a hatalmat megragadni. Lényegét tekintve ez a nemzetárulás újabb, az eddigieket is meghaladó szintje. Ezzel az ország szuverenitását áldozták fel valójában, az egészet tekintve, „egy tál lencséért”. Könnyedén, lelkiismeret-furdalás nélkül teszik ezt, mert a nemzeti szuverenitás számukra semmit sem jelent.

Itt tartunk ma. Ezen a sorozaton végignézve feltehetjük magunknak a kérdést: Kossuthnak mennyiben volt igaza? Abban sajnos semmiképp, hogy ?k majd maguktól kimondják, hogy ?k „az ármány és az árulás”, mert azt csak ép és rendszeresen megvizsgált lelkiismerettel bíró egyének és közösségek lennének képesek. Viszont az ármányról és az árulásról láthatóan nem mondanak le soha, ezért – ahogy Kossuth mondja második feladatként – a nemzetnek folyamatosan készülni kell az ármány és árulás ellen. A szuverenitásvédelmi törvény reményeink szerint hatékony eszköz és „kossuthi készület”, de tudjuk pontosan, hogy a harc nem fog ezzel véget érni.

Sokan mondják, hogy a nyilvánvaló hazaárulókat meg kellene büntetni. Ez a büntetés a szavazóurnáknál történhet a leghatékonyabban: el?ször a 2024-es európai parlamenti és az önkormányzati választásokon, majd 2026-ban az országgy?lési választáson.

És megmaradnak nekünk örökre Márai Sándor gondolatai az árulóról: „Az emberi perben, amikor csak lehet, felment? ítéletet hozni. Csak akkor nem, ha a vádlottat lassan és hidegen kitervelt árulás b?nében találod b?nösnek. A gyilkosnak is hamarabb bocsátani meg, mint az árulónak. A gyilkos legtöbbször indulatban cselekszik, s egész sorsával fizet érte. A gyilkos és az áldozat legtöbbször kötve vannak egymáshoz, valamilyen mély és érthetetlen törvény szerint. A gyilkos legtöbbször bitóra megy. De az áruló kezded szorongatja, az áruló szemedbe néz, terveid faggatja, veled sóhajt, nyög, fogadkozik. Az árulónak ne bocsáss meg soha. Az árulónak ne irgalmazz. Aki egyszer elárult – férfi vagy n?, mindegy –, annak számára nincs többé vizsga, mentség, feloldozás. Szám?zted életedb?l. Részvét nélkül nézzed sorsát. Közösségben és magánéletben ? az utolsó ember, nincs mentség számára.”

A mai magyar balliberális ellenzék tagjai a „károlyimihályok”, „kunbélák”, „szamuelytiborok”, „rákosimátyások”, „kádárjánosok” örököseiként ?k maguk a magyarság elleni örök ármány és árulás, a mi dolgunk figyelmeztetni a nemzetet erre, és mindig készülni a meg-megújuló ármányaira és árulásaikra.

László Tamás

A szerz? építész, volt országgy?lési képvisel?

www.magyarhirlap.hu

Ajánló

